

ЋИРИЛИЦА: Јеванђеоско лице Србина

Човек громада – Слободан Слобо Чуровић

Када неко са четворо деце неће да предаје црногорски језик и за то добије отказ, његова дечица одмах порасту и постану Ђеца, са велико „Ђ“. Мали лавићи су прерано постали лавови, који знају шта их чека у асвалтној џунгли Подгорице.

Слободан Слобо Чуровић, књижевник, песник, борац, човек громада, тата, је увек на азбучном путу ћирилице. Пре неколико дана у Подгорици испред Српског Удружења Ћирилица Београд светим ћириличким мачем пркосио је латинизовању српског корпуса у Црној Гори. Уживајте и учите, док читате речи које излазе из најдубље неосвојиве пећине, а то је душа нашег пријатеља Слобе, коју он поклања једино својим најближима, а ми из Ћирилице имамо ту част да смо поред њега.

Милорад Ђошић, члан УО Српског Удружења Ћирилица Београд
пензионисани пуковник авијације-пилот

ЈЕЗИК

Језик је домовина народа ,писмо фамилија. Језик је бивство , видјело, живот, памћење. Наше вјековно писмо којим смо оно што јесмо, у својеврсном је прогонисању. Томе су допринијеле идеолошке платформе анационалног и наша малаксалост , бољећивост и некадрост да се боримо , да би се пред огледалом ћирилице видовнице загледали у дубину наше православне душе. **Питање језика је питање одговорности, колико смо брижни према прецима, језичком завјештању.**

„Бог је дао човеку језик да каже једно другом све добро што мисли да се један од другог учи и исправља. Језик којим ти је мајка тепала, којим те учила Богу се молити, којим те упутила на прави пут, којим ти је певала уз колевку...Ти говориш тим језиком и не помишљаш да си по њему и Србин и човек...Поноси се тим језиком – имаш чиме! Стоји на почетку чланка „НАШ МАТЕРЊИ ЈЕЗИК СРПСКИ, објављеном у „Цариградском гласнику“ 17. септембра 1904. год.

Затирање ћирилице је дио процеса који дуго траје са циљем да се наша идентитетска перцепција прекине , да се колективно , српско , православно у нама самима уруши , изблиједи и коначно ишчили.

Комунистичка „игранка“ баш нама Србима је добро подвалила , латинизованим знаком , у пароли братско-јединичкој, по принципу равноправности и свеједноће. Е то да је свеједно којим ћемо писмом писати обило нам се о главу.

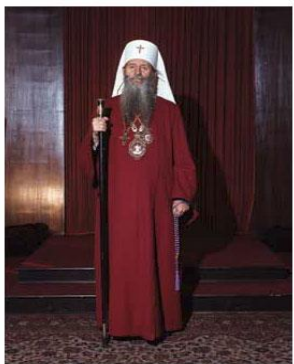
Ћирилица је израз мишљења , дисања , православног битисања , јер нас везује , са духовним , културним наслеђем , нашег најдивнијег потврђивања у Богу и људима , у народима , у подвизима, у великом временском луку од краја 12. па све до 45-те. . И визуелно и аудитивно ћирилица је чудесно писмо , наше писмо , наш симбол , наша љепота .

У језику мора бити реда, у азбуци, јесмо ли од ријечи, ћирилске, или смо од лажи. Нема равноправизација , уравниловки у језику, као у прокламованим политичким, унесрећитељским системима.

Потискивање ћирилице је рађено плански , да се тако уситни и понизи све што носи предзнак српски, да се ишчупа најкорјенитији смисао нашег трајања, у цркви, језику, писму.

Лингвистичка наука је дуго ћутала, повила кичму, (зарад каријеристичких титулица) пред комуњарском доктрином освајања власти по сваку цијену, па не чуди и изјава некадашњег високог партијског функционера Благоја Нешковића да се „комунисти нијесу борили ни за какав народ већ за идеје. **Комунистичком матрицом , одлучено је још у Дрездену да:“Пролетеријат нема отаџбину, да се православље, нарочито Српство , разоотаџбини, осироти, да се наше историјске бразде(узгред речено кржаве и патничке) преорају и да се уведу латиница, да би се извитоперио и разобличио наш ментално–етички и естетички склоп.**

Да би остварили те идеје немилосрдно су се обрушили на најсрпскије, најродскије, у чепању свега српског, свега ћириличног. Оно што јесте , што је већ означено ћирилским знаком , не може нигдје , нити постоји у лингвистичкој науци у , да се опет означава , појашњава , дописује , другим писменима, латиничним, јер нема у свијету равноправних писама, без само код нас (тог многописа). А све да би се временом , оно што је уведено на мала врата (као резервна варијанта , или израз обогашеног културног и националног суицида) уширило , загосподарило и полако почело да истискује ћирилицу.

Патријарх српски Герман
(1958–1990; †1991)

Патријарх Герман каже: **“Комунизам је у српском народу нанео највеће зло у његовом укупном постојању. Увек сам мислио да разуман човек мора да се определи: или припада свом народу или большевцима .”**

Споразум између вођства хрватске усташке организације и вођства КПЈ закључен 1937. год у КП дому у Сремској Митровици од стране Моша Пијаде и др Мила Будака одређује се смјер сарадње и акције. У чл. 2 је суштина споразума у сљедећем: “док се српству и православној цркви не сломи кичма” нема ништа од комунизација Балкана.“ (Историјски записи 3 , 1995, год. LXVIII , СТР. 35.)

Уосталом послје Другог свјетског рата, тужног рата за Србе, наставка смањивања , интелектуалност и струка стрмоглављени су, понижени, скрајнути .(Светозар Вукмановић Темпо (Титов саборац) , истиче у књизи „Револуција која тече „случај угледног предратног професора Ђорђа Мирковића, који је, након „усрећитељског ослобођења „, отпуштен са факултета као реакционарни елемент и мобилисан у Алексиначком руднику (Комунист , Београд 1971, стр.103 .)

На вјешт коминтерновски начин, са туђинцем који је туђисао све српско, потпомогнут српским поджмирепима и каријеристима , досљедно су спроводили свој програм..Тај пјесковити незнанко био је стратег , геније и свачији, а нарочито су га до наивности бола обожавали Срби, до страшне брозоморе која није ишчиљела ни данас.

Једна народна пјесма из Другог свјетског рата гласи:

„Имам капу са три рога
Ми идемо против Бога
Али нећу против Христа
Јер је и он комуниста“

(Владимир Дедијер, Прилози за биографију Јосипа Броза Тита , стр.575).

И онда се кренуло у обрачун са светом саборном црквом, убијао се у човеку Бог, јер само код нас Бог је био државни непријатељ, непожељни непартијац. Цркве, храмови, светиње, нарочито код нас у Црној Гори(са млаком религиозношћу, јер смо осјећали неискрени, већ рационални страх од Новобогова), за вријеме несретног братоубилачког рата претваране су у нечисти, јер је требало све опоганити српско, а Бога изагнати из обичаја, предања, из главе.

Из тих редова и данас су су на снази новоскојевски ђаци, који су редом сада мондијалисти, евроатлантски гласоговорници, који играју на исту карту обезличавања националног, којима су уста пуна приче о предностима НАТО интеграција тог злокобног загрљаја) у којем би били дефинитивно прогутани, понижени и прецртани са мапе живих народа.

Али атак на цркву, језик, писмо још не престаје, још се кидише мераклијски, па је „нормално“ и и оно што је ненормално за ту матрицу атеистичких авети, злих духова, да у петак, 10. августа 2012. год. „Црква Светих новомученика на брду Пардус надомак Подгорице, буде оштећена у експлозији.“

Организација која себе назива Дукљанска академија наука и умјетности , или ДАНУ Црну Гору сматра „саставним дијелом Црвене Хрватске“, спроводећи замисао др-а Фра Доминика Мандића, једног од блиских сарадника Анте Павелића који између осталог каже:“А данашње Црногорце, у којима тече крв старих Хрвата, ваља да Хрвати са симпатијама сусрећу и помажу њихову борбу за неовисношћу и самосталношћу Црне Горе и црногорског народа.“

Али такав нам је усуд: „Други су нам отимали оно што нам је Бог доделио“, како рече патријарх Герман.

Националистичка идеологија (камо среће да је побиједила) водила је рачуна о основним идентитетским питањима и да се ћирилица нипошто не смије отуђити.

У једном допису билећко војночетничког одреда (под. бр. 324, од 12. јула 1942. год. команданту завађског батаљона каже се :“Да сва преписка између поједини команда и ове команде , од сада па убудуће има бити ћирилицом , никако латиницом, без обзира да се општи са млађом – потчињеном или старијом командом.“

(Милош Куреш, Записи и сјећања, Београд 1998, стр.215)

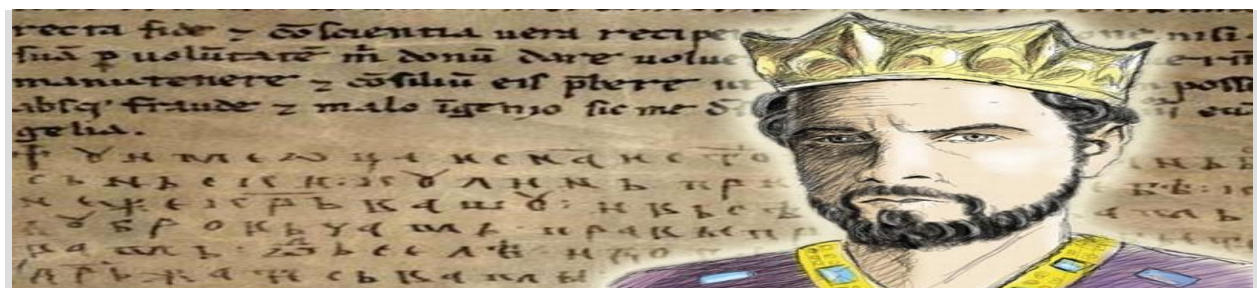
Само сравњени, пустошни терен заборавља и рушевина може уништити један народ .Окупатори су то добро знали па су током Другог свјетског рата у САНУ уништили и однијели 228 ћириличних повеља.“

(Др Никола Живковић, Ратна штета коју је Њ-чка учинила Југославији у Другом свјетском рату, стр.214.)

Све је зготовљено много раније , много подмуклије и дубински трагичније за нас Србе, за све који баштине ћирилицу као своје једино писмо.

Већ 8. августа 1815. год. из Беча је је одговорено српској делегацији да бечки двор „не признаје српску нацију“.

(Васо Чубриловић, Одабрани теоријски радови, стр. 160)

Ћирилична повеља босанског Кулина-бана

Ми смо дозволили, мазохистички ослабљени да будемо неко други, туђи, луђи, незахвални не само према костима својих предака, већ према најсуштинскијим легатима, према својој духовности коју смо одгуркивали под тепих лажи, до мрзитељства, до губљења себе у себи, полатинчени, превјериоци писма, што затуђисмо и занијемисмо, што дозволисмо новоколинајално културно ропство.

А јесмо ли ми данас у овог глобалном, машинизованом вијеку спремни да разумијемо кликтај ћирилског предања, или ћемо га лијено поништити пред туђинским латинским писменима која су дио давнашњег пројекта однорођивања и одписмењавања Срба.

Нас је ћирилица створила, обоготворила, од најстаријих записа у жудноћи и жедноћи за божијим словом, за службом на свом језику, нас је ћирилица заслвила у кућу одабраних народа небовидних, ми смо њом проходили све муке српске кроз вјекове.

Како би изгледала наша светосавска, светосимеонска, светопетровска, световасилијевска мисао и благодат да није записана, да није одјевена и утопљена ћирилским словом и пројецана (јер такав нам је усуд). Ми смо међу првоусељеницима у кућу словенску од слова, оних који су је заимали.

И како данас објаснити то рушење куће, то слијепо поданичко, коминтерновско-ватиканско преправљање и брисање ћирилице, ту стидоћу најбољег и најдуховнијег себе.

Тај процес протјеривања никад није мировао, јер је намјера наредбодаваца увијек била опака, кроз стигме и фолије, са циљем острашћеност да се уништи, разгради, разјезичи кућа ћириличник, да се раскитају дјеца и да очеве пресретају туђим знацима, расправослављеним, да језички оћоримо.

Спровођена је дословна геноцидност ћирилског писма, нарочито од тзв. „дана слободе“, кад је скојевизам разровао, унаказио ћирилицу, унакарадио нашеисторијско биће, понизио, осакатио нашу перцепцију ко смо и шта смо, да би бесловесно, безћирилично тумарали у мртвило и испречаваоце свима, без жеље да чувамо своје, вођени тирадама Срба послужника и послушника.

ПОУЧНИ ПРИМЈЕРИ:

1. Ђилас се извињавао Титу када је нехотично употребљавао ћирилицу приликом комуницирања са њим.

2. Колико је био јак осјећај мрзоће према српском језику и ћирилици код других види се из сљедећег: Владимир Назор је као предсједник федералне државе Хрватске позвао Првослава Васиљевића, шефа Пресбирора Повјереништва за информације ослобођења Југославије и рекао му: „Ви сте у билтену завели језик београдске чаршије.“

(Из књиге Бошко С. Вукчевић, Идеолошки, вјерски и етнички сукоби у Југославији (1941-1945) Побједа, Подгорица, 1996, стр.440).

Латиница је наметнута ,наметнутим Србима ,“титовићима“ , који су доседно спроводили партијске директиве , кроз перфидне подвале , још од новосадског договора .

1. Који је то језик у свијету који има два писма ?

2. Како то нико да се није сјетио раније тзв. равноправизације писама ?

3. Зашто смо само ми Срби били толико наивни да болећиво стварамо вјештачке језике (покраденог српског језика)?

4. ствара ли се то нова стаза за дефинитивно превођење у католичанство, кроз мимикрију тзв. абecedног пермутовања (да је све свеједно)?

Не могу да не поменем мисао патријарха Варнаве , нашег свјетилника (који изгледа није имао коме свијетлити) поводом ратификовања Конкордата (до којег на срећу није дошло) .Његова Светост каже:“Они су направили уговор са црним поглаваром црне интернационале.Тим уговором они хоће да доведу до тријумфа тога поглавара на Балкану , за којим они теже хиљадама година...

Православну веру Османлије су понекад и гониле али су је сматрале за веру и поштовале као веру. Међутим, на ону црну инерационалу гледали су не као на веру, него као на политику. И ето , браћо моја, тој нескрупулотној политичкој организацији данас наши властодршци широм отварају капије и пуштају је да стане чврстом ногом на Балкан...

Не какви туђинци но крштени синови Светосавске цркве...Нека је част Турцима и нека је срам таквим православцима и таквим Србима.“

(Никола Миловановић , Војни пуч и 27. март 1941.,Слобода, Београд, 1981, стр.161-162).

То трагично искуство није нас опаметило , ни после седамдесетак година , јер се кроз матрицу новокумровачке школе језиво понавља. Шта тек рећи за језичко и ћирилично шиканирање у некадашњој српској Спарти , Црној Гори. Тешко је бити Србин у Црној Гори , најмање пожељно постојање.

Град Божидара Вуковића Подгоричанина , град првог градоначелника Подгорице Марка Миљанова Поповића , постаје сабласно празан ћирилицом , преоптерећен латиницом до те мјере , да је већ латиничан град. Ту мислим на све области друштвеног, културног живота , медијског , о којем сам говорио,,писао и свједочио.

Подгорица је већ латински освојена . Билборди , натписи , записи , бешчасни примјери маркетиншких трикова, форсирајућа латинична амблемизација и дубока амнезија , стидоћа својег српског бића.

Шта је још остало остало како Његош рече : „Од ваљатне српске Црне Горе .“ (Огледало Српско“)?

Некадашњи митрополит господин Данило Дајковић најбоље нас је прочитао говорећи о запарложености једне идеолошке догме којом је Црна Гора(као нико) била обавита и Богу далека , некој иностраној (по новорјечу вањској делегацији):“**Црногорцима је увијек близу била пушка, далеко мотика, а Бога никада нијесу спознали.**“

У школама се спроводи расправослављивање, кроз сумњиве, дилетантске књижевне прилоге и самозване државне књижевнике (минорне локалне патриоте, додвораче власти). Цинично се из школских програма бришу српски писци, протјерује Свети Сава из града у ком се родио (за њих је освојио свој град, благо теби Саво, што си тако млад, са Атоса горе видјећеш им пад), а некад се пјевало :“Све што нама треба добијамо с неба.“ Малтерише се нагрдним „мајсторлуком“са најнакараднијом азбуком и силује српски језик, са црногорском граматиком и „новозбором“ спрдачина, коју су узгред трасирали странци. Ништа није случајно.

Запарложеност једне идеолошке догме којом је Црна Гора (као нико) била обавита и Богу далека.

Обнова ћирилице мора почети поунутрашњењем, катарктичком истином нашег православног бића, јер је ћирилица чин богооткрића и колективног напора, истрајавања, воље, хтјења, трпљења, прегнућа. Да се буде оно што јесмо, што нас чини Србима. Тај корјенити преображај, јесте национални задатак да сачувамо наше свето писмо ћирилицу.

1.Ћирилица је смисао нашег духовног и националног битисања. Ако нијесмо били, нећемо ни бити.

2.Ћирилица није само најсврсисходније исказивање православног човјека, већ његов сушаствени дио, огријан вјером и српским језиком.

Ћирилица је потврђивање вјерујућег народа.

4. Ћирилица је посљедња српска азбучна „војна крајина“ и зид католичанству и латинињењу.
5. Ћирилица је видовито писмо (њом смо пројецали наша смањења и трагедије).
6. Ћирилица је леповито и љековито писмо (каква би белобожна крила раширио онај анђеол из Милешева да није наш, ћириличан).
7. Ћирилица је аманетник (Ако заборавимо своје очеве и нас ће заборавити наша дјеца).
8. Ћирилица је питање моралности , досљедности да нам име не погине.
9. Ћирилица је најпотпуније ријеч Србинова (утемељена у „Бесједи о правој вери“–Св. Саве).
10. Ћирилица је писмо саборности , слоге , спасења.
11. Ћирилица је калиграфски савршено писмо којим дишу најчистији , најпамтљивији Срби.
12. Ћирилица је својеврсна литургија, којом се сусретају вјекови препознају преци и потомци.

Наша прва и посљедња ријеч треба да буде ћирилица. Да се не деси да пролазе поред наших гробова , безосјећајно као поред туђих окамењених, хладних, нејасних, споменика.

Хоћемо ли заплакати, хоћемо ли тада знати, хоћемо ли ћирилично умјети. Ако тако буде заувјек ћемо остати расписани за заборавни.

Новинари се просто утркују да у својој дукљанској еуфорији додворавања у прописану количину патриотизма обично уведу неки нови кроатизам, туђицу, јер тако се појачава особност а примјери софистицираног обавезно се узимају из кроатоцентричног лингвистичког миљеа.

Форсирање латинињења резултат је размонтираног памћења и богохулништва, рашчепљеног система вриједности, слаботиње и непоштовања традиције, мазохистичко прихватање новојезичког колонијализма.

Ништа друго него пријевод у католичанство. И колико ће убудуће пријеводни бирои да пријеводишу.

Туђинчење и силовање свог језика а све у циљу неких евроатлантских евалуација и самоевалуација јесте потврда да онај народ који се стиди своје прошлости нема ни будућност, јер више нијесу ни битне оцјене него евауле.

Путовођа преобликовања јесте језик а сценаристи тог утапања по сваку цијену у туђе, (негдје у бусијама) под видом културно – естетског постмодернизма вуку зле конце.

Суштина јесте да се српско затамни, прогна и развали, јер наше сјећање је испрано, не на појаве које су биле, него можда биле, па је сасвим нормално да се у том урушавању најбољег и најпостојанијег себе испред Немањиног града поставе контејнери(пакосно-паклени наум стварања буњака од историје), да се сруши Прва српска школа у Бијелом Пољу, или да се баш на Васовим водама гради депонија. Новоглобалистички систем осмишљеном медијском, агресивном варком рјешава оптерећујућа, идентитетска (за њих заморна) питања народа и народића и лагано ствара терен за тотално брисање свега православно – српског.

Зборити што страније, само да се не досјетимо, да смо они од раније.

Ништа се не дешава случајно. Подгорица постаје латинични град, српски језик се намјерно квари, европеизира, кроз еуро – стратегију , духовног обогаљивања и затупљивања , кроз наметнути „црногорски новорјек „ дукљанизације. Безброј је примјера за то као што страшна промаја је у многим главама, који би туђинскије да им је своје. Ћирилица губи битку са зацртаним и давно договореном латиницом, а најревноснији преговарачи против себе и свог били смо ми Срби.Већина дневних новина просто се утркује ко ће да протури неки нови новинарски језички спортски заум. (Он је најучинковитији домаћи играч, који је некада дао два гола, а по новском забио двије голчине, јер то је тај моментум брзанаца).

Само бескомпромисном борбом можемо сачувати нашу ћирилицу, непрестаним отпорима , наметнутим, лажним обрасцима према којима ми морамо смањивати наше памћење , поништавати наше културне тековине, само да би било по пожељној матрици Запада.

Ми смо одавно почели да се стидимо свог писма , већ смо и заборавили да мислимо на ћирилицу ,јер издресирани евро-атлантисти и интегристи , кажу да се тако не би уклопили у нови свјетски поредак , а тамо је“ благодет“.

Један народ постоји док живи и дише својим писмом , док отамјањено мирише , писмом којим пјева , тугује , записује себе , потврђује , јер на почетку и крају је језик .

Хоћемо ли преправљати , преводити и натписе на гробовима предака, (комунисти су их сравњивали мацама , многима је забрањено и име и гроб). Хоћемо ли уклесавати друга писмена , да би били у укњижби по новом . Те ситнице превођења постале су крупнице са разорном снагом , катастрофалне ако се не будемо борили за ћирилицу, на сваком мјесту и у свакој више неприлици , него прилици.

И чујемо онај тугаљиви распитај равнодушности , код равнодушних Срба компромисника , којима је равнодушизација духовна храна. Понављају (као у повјерењу) оно:“Што ће ти то ?“Кажу да су се наше баке браниле том узречицом од урокљивих врачара , а данас је незабиљежена количина врачарства у језику , да се **намјерно истискује ћирилица** . Ми смо живјели толико година у својеврсном језичком срамотнику.

На фасади једне зграде у Подгорици стоји натпис латиницом:“Стоп ћирилици. Све док у нама буде ватре, не млакоти , како луцидно примијети Владета Јеротић , „да је боље бити и атеиста него млади теиста , све док је у нама тог жара вјере у језик и своје српско писмо , све док будемо ћирилични , ми можемо оставити достојан аманет нашим потомцима .
Онај ко се стиди своје прошлости , остаје стидник и у будућности.Писмо је крвоток .Писмо је смисао да смо били и јесмо још Срби.

Само бескомпромисном борбом можемо сачувати нашу ћирилицу, непрестаним отпорима , наметнутим, лажним обрасцима према којима ми морамо смањивати наше памћење , поништавати наше културне тековине, само да би било по пожељној матрици Запада.**Уколико се будемо дозвали памети ми можемо спасити ћирилицу .Од туђега туга бије.Само ћирилица и ништа више.Ћирилицу брата Србине!**

Како М.Јанковић вели у пјесми “Најпре познајте себе па онда љубите светињу своју, Срби!“

„Име , Језик, српска вјера
Светиње су три,
Мач нек буде казни мјера
Ко с усуди сквернут њи.“

Ћирилицу, ћирилицу, браћо Срби!

У Подгорици,
14. октобра 2014. године Мр Слободан М.Чуровић
За Ћирилизовано: Милорад Ђошић